

o.a.Sygn. akt I C 1015/17

WYROK

I. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z (...). w L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o odszkodowanie

orzeka

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z (...). w L. kwotę 1568,25 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. nakazuje Skarbowi Państwa (Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie) wypłacenie pozwanemu (...) S.A. w W. kwoty 349 zł (trzysta czterdzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) kwotę 55 zł (pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu sum budżetowych;

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) sp. z (...). w L. kwotę 1896 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1015/17

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z (...). w L., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata A. G., wniósł w dniu 23 grudnia 2016 r. do Sądu Rejonowego w Płocku V Wydział Gospodarczy pozew przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 1568,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu wg. norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w związku z poniesionymi kosztami wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie naprawy samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) należącego do poszkodowanych W. i J. P..

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że na mocy umowy cesji wszedł w prawa poszkodowanego W. P. i J. P..

Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy szkody w samochodzie W. P. i J. P., uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił bezsporną część odszkodowania. Poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego w okresie od 18 lipca 2016 r. do 2 sierpnia 2016 r.. Poszkodowanemu za wynajęcie pojazdu zastępczego została wystawiona faktura nr (...) z dnia 2 sierpnia 2016 r. na kwotę brutto 3044,25 zł. Kwota ta stanowi iloczyn dni korzystania przez poszkodowanego z pojazdu zastępczego oraz stawki najmu za dzień: 15 dni x 165 zł netto= 2475 zł netto, co po doliczeniu podatku VAT 23% daje kwotę 3044,25 zł brutto.

Powód nabył na podstawie umowy cesji z dnia 2 sierpnia 2016 r. od pozwanego wierzytelność obejmującą odszkodowanie wynikające za wynajem samochodu zastępczego. Pozwany wypłacił (...) sp. z (...). w L. kwotę 1476 zł stanowiącą odszkodowanie za 15 dni korzystania z pojazdu zastępczego przy przyjęciu stawki w kwocie 80 zł netto za jeden dzień wynajmu. Niniejszym pozwem powód dochodzi różnicy pomiędzy wypłaconymi kosztami najmu, a jego faktycznie poniesionymi, Zgodnie z art. 817 k.c. uprawnionemu należą się odsetki od ubezpieczyciela od daty upływu 30 dni od dnia zgłoszenia do pozwanego roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego (pozew – k. 7-10 akt).

W dniu 7 marca 2017 r, Sąd Rejonowy w Płocku V Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił roszczenie w całości (nakaz k. 35 akt).

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu w dniu 27 marca 2017 r. (dowód; doręczenia k. 36 akt).

W dniu 10 kwietnia 2017 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego A. W., złożył sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwany wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenia kosztów procesu wg. norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował wyłącznie stawkę przyjętą przez powoda za każdy dzień najmu, nie kwestionował natomiast zasadności najmu samochodu zastępczego ani ilości dni tego wynajmu (sprzeciw – k. 37-38 akt).

Zarządzeniem z dnia 18 kwietnia 2017 r. sprzeciw (...) S.A. z siedzibą w W. został uznany za złożony w terminie (zarządzenie k.47 akt).

Postanowieniem z dnia 10 maja 2017 r. Sąd Rejonowy w Płocku V Wydział Gospodarczy stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał zgodnie z właściwością miejscową i funkcjonalną Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie I Wydziałowi Cywilnemu, powołując się na treść przepisu art. 24a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 t.j.). (postanowienie – k. 48-49 akt).

Po przekazaniu sprawy do tutejszego Sądu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku kolizji drogowej z dnia 13 lipca 2016 r., którego sprawcą był kierujący pojazdem objętym w dacie zdarzenia ochroną ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przez (...) S.A. z siedzibą w W., uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) o nr rej. (...). Samochód ten stanowił własność W. i J. P.. Na skutek tej kolizji wystrzeliły poduszki powietrzne i napinacze od pasów. Został zniszczony przedni zderzak, maska, prawy reflektor. Te uszkodzenia uniemożliwiły korzystanie z pojazdu przez poszkodowanego, został zatrzymany dowód rejestracyjny przez policję. Po zdarzeniu kierujący pojazdem W. P. przebywał w szpitalu, a po jego opuszczeniu kontynuował leczenie w domu, dojeżdżając do lekarza. Ponieważ nie dysponował innym pojazdem, a dalsze leczenie wymagało dojazdów, poszkodowany wynajął pojazd zastępczy (dowód: zeznania świadka W. P. k. 108-109 akt).

W. P. wynajął samochód marki R. (...) w dniu 18 lipca 2016 r. od (...) sp. z (...). w L.. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 2 sierpnia 2016 r. tj. 15 dni. Oplata za 1 dzień wynosiła 165 zł netto. Za cały okres wynajmu została wystawiona faktura na kwotę 2475 zł netto - 3044,25 zł brutto (dowód: umowa najmu samochodu k. 19-24 akt, faktura k. 16 akt)

Umową z dnia 2 sierpnia 2016 r. W. P. i J. P. dokonali cesji należności z tytułu wynajmu pojazdu na (...) sp. z (...). w L., tj. prawa do zwrotu kosztów najmu auta zastępczego na rzecz powoda, w wyniku której powód wszedł w prawa i obowiązki poszkodowanych. Poszkodowani nie prowadzą działalności gospodarczej (bezsporne, umowy k. 25-26 akt).

Fakturę powód przedstawił pozwanemu w dniu 2 sierpnia 2016 r. na łączną kwotę 3044,25 zł brutto (dowód: umowa najmu samochodu k. 19-24 akt, faktura k. 16 akt).

W dniu 31 sierpnia 2016 r., (...) S.A. z siedzibą w W. przyznało powodowi jako cesjonariuszowi zwrot kosztów wynajęcia przez poszkodowanego W. P. (cedenta) samochodu zastępczego w kwocie 1476 zł. Pozwany uznał zasadność wynajmu pojazdu zastępczego klasy C przez 15 dni. Pozwany przyjął stawkę wynajmu pojazdu w kwocie 80 zł netto za dobę. Kwota 1476 zł została wypłacona powodowi w dniu 31 sierpnia 2016 r. Ponadto pozwany wskazał, iż w przypadku braku akceptacji stawek przyjętych przez pozwanego istnieje możliwość dochodzenia roszczenia na drodze sądowej (dowód; pismo pozwanego k. 17-18 akt).

Wynajmując pojazd zastępczy za kwotę netto 165 zł za dobę, poszkodowany zmieścił się w granicach ofert wynajmu. Na rynku w tym czasie dostępne były w wypożyczalniach samochody porównywalne z uszkodzonym za wyższe stawkiienne niż wypożyczony przez poszkodowanego (dowód: opinia biegłego z zakresu naprawy pojazdów L. K. k. 131-150 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy oraz opinii biegłego z zakresu wyceny wartości pojazdów mgr inż. L. K. k. 131-150 akt.

Sąd uwzględnił dołączone do akt dokumenty, ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Okoliczności związane z uszkodzeniem samochodu V. (...) o nr rej. (...), odpowiedzialnością pozwanego ubezpieczyciela za szkody wyrządzone w tym samochodzie, najem pojazdu zastępczego, jak również fakt dokonania cesji wierzytelności między poszkodowanymi – W. i J. P., a (...) sp. z (...). w L. nie były sporne.

Przedmiotem sporu również nie była ilość dni wynajmu samochodu zastępczego. Kwestią sporną między stornami była natomiast stawka, za jaką pojazd powinien być wynajęty. Pozwany wniósł o powołanie biegłego na okoliczność ustalenia faktycznie stosowanych na rynku lokalnym stawek wynajmu pojazdu zastępczego z segmentu C przez firmy zawodowo się tym trudniące w 2016 r. (wniosek k. 38 akt).

W niniejszej sprawie powołano biegłego sądowego mgr inż. L. K., który przed sporządzeniem opinii dokonał analizy zebranego materiału dowodowego – kalkulacji szkody dokonanej przez pozwanego. Zdaniem Sądu opinię tę sporządzono w sposób logiczny, jasny, rzeczowy i merytorycznie poprawny. Również podkreślić należy, że żadna ze stron nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do opinii i nie wносиła o jej uzupełnienie. Zatem opinia biegłego sądowego mgr. inż. L. K. zasługiwała na walor wiarygodności, gdyż biegły swoje wnioski uzasadnił precyzyjnie i przekonująco. W związku z powyższym Sąd podczas ustalania wysokości odszkodowania brał pod uwagę opinię sądową biegłego L. K..

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda (...) sp. z (...). w L. zasługuje na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 505 §2 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpozwanym o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.

Zakres zaskarżenia sprzeciwem decyduje, w jakim zakresie sprawa będzie rozpatrywana po wniesieniu sprzeciwu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r., III CZP 57/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 171). Artykuł 505 § 2 k.p.c. wskazuje, że wniesienie sprzeciwu przez jednego z pozwanych ponoszących wspólnie odpowiedzialność,

nie odnosi skutku wobec pozostałych pozwanych. Nakaz traci moc zatem jedynie w stosunku do tego z pozwanych, który złożył sprzeciw. Przepis ten precyzuje również, że w wypadku złożenia sprzeciwu co do jednego lub niektórych roszczeń uwzględnionych nakazem zapłaty, nakaz traci moc jedynie w tej części.

Ponieważ pozwany (...) S.A. w W. złożył sprzeciw w terminie, nakaz stracił moc i sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

Powód domagał się w niniejszej sprawie zapłaty odszkodowania uzupełniającego obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego w związku z kolizją drogową jaka miała miejsce w dniu 13 lipca 2016 r., ponad kwotę uznaną i wypłaconą przez ubezpieczyciela, po zgłoszeniu szkody do likwidacji.

Bezspornym przy tym było to, że strona powodowa nabyła wierzytelność zapłaty odszkodowania od poszkodowanych W. i J. P. w drodze przelewu wierzytelności.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwanego o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Wobec spełnienia wyżej przytoczonych przesłanek, w niniejszej sprawie doszło do skutecznego przeniesienia wierzytelności na powoda.

Stosownie do treści art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Między stronami bezspornym była kwestia odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego oraz obowiązek jej naprawienia. Pozwany uznał roszczenie poszkodowanego co do zasady. Poza sporem pozostawała ilość dni wynajmu samochodu zastępczego – pozwany uznał wskazany przez powoda okres 15 dni. Sporna natomiast była stawka dzienna wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. odszkodowanie winno zrekompensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

Powód przedstawił na poparcie wysokości swego żądania w powyższym zakresie fakturę VAT nr (...) na kwotę 2475 zł netto i 3044,25 zł brutto przy stawce dziennej 165 zł netto (faktura k. 16 akt).

Pozwany częściowo uwzględnił roszczenie powoda o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego co wskazuje, że uznał on zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. stwierdził, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc powódka, która poprzez umowę cesji przejęła jego prawa, poniosła w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu.

W niniejszej sprawie pozwany kwestionował zasadność powództwa, twierdząc, że najem pojazdu zastępczego wg stawki 165 zł netto za 1 dzień nie był uzasadniony, wskazując, że wg. jego kalkulacji ekonomicznie uzasadnionym jest kwota 80 zł netto dziennie. Sąd na wniosek pozwanego dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny wartości pojazdów oraz kosztów napraw L. K.. W opinii biegły określił, iż wynajmując pojazd zastępczy za kwotę netto 165 zł za dobę, poszkodowany zmieścił się w granicach istniejących ofert wynajmu. Na rynku w tym czasie dostępne były w wypożyczalniach samochody porównywalne z uszkodzonym za wyższe stawkiienne niż wypożyczony przez poszkodowanego. Należy w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że żadna ze stron nie zgłosiła do powyższej opinii zastrzeżeń, tym samym należało ją uznać za mającą wpływ na treść ferowanego orzeczenia.

W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia pozostałej części wynagrodzenia w wysokości 1568,25 zł jako różnicę pomiędzy uzasadnionymi kosztami wynajmu 3044,25 zł brutto, a już wypłaconą kwotą przez pozwanego -1476 zł. Natomiast pozwany kwestionując przedłożoną przez powoda fakturę nie uzasadnił swojego stanowiska, jak również

nie wykazał na jakiej podstawie dokonał obliczeń, skąd wynika i na jakiej podstawie dokonał kalkulacji. Również w żaden sposób nie wykazał, czy stawka ta znacznie, czy nieznacznie odbiega od stawek obowiązujących na lokalnym rynku, nie wskazał także na jakiej podstawie dokonał kalkulacji przyznanych kosztów najmu pojazdu w kwocie 80 zł netto.

Natomiast jak wiadomo w obowiązującym w postępowaniu cywilnym kontradiktoryjnym modelu postępowania sądowego o rodzaju i zakresie roszczenia decyduje powód, a ciężar udowodnienia twierdzeń spoczywa na tej stronie, która je zgłasza (art. 6 KC. w zw. z art. 232 zd. 1 KPC) (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 listopada 2010 r. II CSK 297/10.) Jednakże reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, spoczywa na stronie powodowej (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.04.1982 r. I CR 79/82, Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 30.09.2010 r. I ACa 572/10). Jeśli pozwany powołał okoliczności faktyczne, które miałyby uzasadnić jego żądanie oddalenia powództwa, wówczas nie wystarczą same gołosłowne stwierdzenia, pozwany powinien udowodnić wskazywane fakty, narażając się na klęskę w procesie jako konsekwencję swojej bierności (odwrócenie ciężaru dowodu). Jeśli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 30.09.2010 r. I ACa 572/10). W niniejszej sprawie powód przedstawił fakturę z podaną stawką, a pozwany nie wykazał, że stawka w fakturze jest nieprawidłowa, tzn. nie sprostował regułąm dotyczącym ciężaru dowodzenia, co przyniosło dla niego niekorzystne skutki procesowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że odszkodowanie obejmujące uzasadnione i celowe koszty pojazdu najmu zastępczego winno wynosić kwotę 3044,25 zł brutto. Uwzględniając, że pozwany wypłacił powodowi z tego tytułu kwotę 1476 zł, na podstawie przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., art. 363 § 1 k.c., art. 436 k.c, art. 509 § 1 k.c., art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli, Sąd uwzględnił powództwo w całości i orzekł jak w pkt I wyroku.

Odnosnie żądania powoda dotyczącego zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie, stwierdzono, iż roszczenie to znajduje uzasadnienie w treści przepisów art. 817 § 1 k.c. w zw. z 481 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z tym przepisem ubezpieczyciel obowiązanych jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Pozwany otrzymał wezwanie do zapłaty należności z tytułu najmu pojazdu, a decyzję ostateczną wydał w dniu 31 sierpnia 2016 r. Tym samym od tego czasu pozostawał w zwłoce. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie z żądanie pozwu, od dnia 8 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 98 k.p.c., strona przegrywająca proces jest zobowiązana zwrócić stronie przeciwnej koszty procesu. Pozwany proces przegrał, a zatem jest zobowiązany zwrócić powodowi koszty poniesione w związku z tą sprawą. Dlatego też w pkt IV wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1896 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu. Na powyższą kwotę składają się: kwota 79,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona według §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2017 poz.1797) i kwota 17,00 zł, tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Ponadto Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu wydatkowanych ze Skarbu Państwa kwot związanych ze sporządzeniem opinii przez biegłego w wysokości 55 zł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)